

Βάλαμε τό Βυζάντιο σέ παρένθεση.

Γράφει ο Μανώλης Κοττάκης.

«Κατασκευάζεται» νέος λαός μηδενικής έθνικής μνήμης. 29η Μαΐου. ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ ή σημερινή. Ήμέρα μνήμης. Ήμέρα άναστοχασμοϋ. Ήμέρα έθνικής ταυτότητας. Άλλά παρ' ότι έχει έπικρατήσει δεκαετίες τώρα νά όνομάζεται «άποφράς», έπιτρέψτε μου νά κάνω σήμερα μία διαφορετική προσέγγιση. Άντί τών κλασικών «σώπασε κυρά Δέσποινα και μήν πολυδακρύζεις» έπιλέγω μία διπλή άσκηση.

τοϋ Μανώλη Κοττάκη.

Άσκηση έθνικής αύτοπεποίθησης και άσκηση έθνικοϋ προβληματισμοϋ. Για τήν άσκηση αύτή άξιοποίησα και τό τιμητικό βήμα πού μοϋ παρεχώρησαν τό Σάββατο τό άπόγευμα ό Σύλλογος Έπιστημόνων

Χαλανδρίου «Εὐριπίδης» καί ὁ Σύνδεσμος Μικρασιατῶν Κωνσταντινου-πολιτῶν «Ρίζες».

Ἔχουμε ἄραγε ἀναρωτηθεῖ γιατί κάθε χρόνο τέτοια μέρα διεξάγονται φιέστες στήν Κωνσταντινούπολη; Γιατί γίνονται ἀναπαραστάσεις τῆς ἀλώσεως στήν τουρκική τηλεόραση; Ἔχουμε συνειδητοποιήσει γιατί τόσο πολύ πανηγυρίζουν οἱ γείτονες πού μετέτρεψαν τήν Ἁγία Σοφία σέ τζαμί; Νά σᾶς πῶ!

Ἡ ἀναπαράσταση τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνιστᾷ ὁμολογία. Οἱ γείτονες ἀναγνωρίζουν ὅτι κατέλαβαν κάτι πού δέν ἦταν δικό τους. Οἱ γείτονες ἀναγνωρίζουν ὅτι κατέλαβαν κάτι πού ἀνήκε σέ ἄλλους, καί τούς ἦταν ξένο. Τόσο ξένο πού ὅταν τό ἀπέκτησαν γιά νά δημιουργήσουν τήν ὀθωμανική αὐτοκρατορία, ἀντέγραψαν πλήρως τήν δομή τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Τόσοι αἰῶνες πέρασαν ἀπό τότε, καί ἐκτός ἀπό πολυκατοικίες καί κανάλια στόν Βόσπορο, οἱ γείτονες δέν ἄφησαν τό παραμικρό ἀποτύπωμα στήν Κωνσταντινούπολη. Δέν παρήγαγαν πολιτισμό. Ἡ ἀναπαράσταση τῆς ἀλώσεως ἀποδεικνύει ὅτι τό φάντασμα τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου Παλαιολόγου πλανᾶται ἀκόμη πάνω ἀπό τήν βασιλεύουσα Κωνσταντινούπολη καί μέ τίς φιέστες προσπαθοῦν νά τό ξορκίσουν.

Ἡ μετατροπή τῆς Ἁγίας Σοφίας σέ τέμενος εἶναι ἐπίσης βασικός λόγος γιά νά δείχνουμε κατανόηση στους γείτονες. Γιατί ἀποδεικνύει κάτι ἄλλο: τήν ἀνασφαλῆ τους ταυτότητα. Δέν ἔχουν ξεκάθαρη ἐθνική ταυτότητα οἱ Τοῦρκοι, ἀγαπητοί! Δέν ἔχουν δικά τους ἔργα! Δέν δύνα-νται νά αὐτοπροσδιοριστοῦν. Προσπαθοῦν μονίμως νά ἑτεροπρο-σδιοριστοῦν μέσα ἀπό τά ἔργα τῶν ἄλλων πολιτισμῶν. Τά δικά μας ἑλληνικά ἔργα. Μέ τήν Ἁγία Σοφία, μέ τά ἀρχαῖα τῆς Ἐφέσου, μέ ὅ,τι τούς ἀφήσαμε. Γιατί στήν πραγματικότητα δέν φύγαμε ποτέ. Εἴμαστε ἀκόμη ἐκεῖ. Στήν Σμύρνη, μέ τήν τραγουδιστή ἑλληνική προφορά πού τούς ἀφήσαμε γιά κληρονομιά στά χεῖλη τους. Στήν Παναγία Σουμελᾶ, μέ τήν κρυφή γοητεία τοῦ Χριστιανισμοῦ σέ ἐξισλαμισθέντες πού ἐσχάτως βαπτίζονται χριστιανοί.

Άκόμη και στά βήματα του πυρρίχιου που χόρεψε ο Ίμάμογλου στην Τραπεζοϋντα. Έκεϊ είμαστε! Σκεφτείτε! Υπάρχει περίπτωση να γίνει ποτέ ισλαμικό κάτι που ονομάζεται «Άγία Σοφία»;

Καταλαβαίνουν άλλως τε και οι ίδιοι ότι οι πύραυλοι, τά drones, τά αυτόκίνητα που παράγουν, τά πυρηνικά εργοστάσια κ.λπ. δέν είναι πολιτισμός. Ένῶ ή σκέψη! Άκόμη και τά σύμβολα στην σημαία τους κλεμμένα είναι! Βυζαντινά. Τί σημαίνουν όλα αυτά; Είναι καθαρό: Πρέ-πει να έγκαταλείψουμε την έθνική μελαγχολία. Πρέπει να σταματήσουμε να πονάμε.

Πρέπει όμως, αγαπητοί φίλοι και φίλες, να είμαστε σήμερα χαρούμενοι και για έναν ακόμη λόγο. Ο ισχυρισμός ότι ακόμη και σήμερα τά πνευματικά μας σύνορα εκτείνονται πολύ περισσότερο από τά φυσικά, ὅπως αποδεικνύεται από την ίδια την ζωή. Δέν είναι λόγος κενός. Τό ζοῦμε. Δέν όνειρευόμαστε. Τό Βυζάντιο και ή Κωνσταντινούπολη δίνουν τό «παρών» κάθε μέρα στις ζωές μας. Στην καθημερινότητά μας. Στην διεθνή σκηνή. Απλῶς δέν τό γνωρίζουμε. Μᾶς διαφεύγει. Έπρεπε να δοῦμε την τελετή στέψης του Βασιλέως της Άγγλίας –πλήρης αντιγραφή του Βυζαντινού τυπικού στέψεως αυτοκράτορος– μαζί μέ βυζαντινούς ὕμνους μέ εικόνες της Παναγίας και του Χριστου για να κατανοήσουμε την άκτινοβολία της Όρθοδοξίας μας. Χρειάστηκε να άρνηθει ή Πρόεδρος της Δημοκρατίας να άσπαστεί τό Ίερό Εύαγγέλιο την ήμέρα της Κυριακής της Όρθοδοξίας, και να γίνει φασαρία, για να μάθουμε ότι ο Άρχιεπί-σκοπος την υποδέχεται στην είσοδο του Μητροπολιτικού Ναου ὅπως ακριβῶς υποδεχόταν ο Οίκουμενικός Πατριάρχης τόν Αυτόκράτορα στην Άγία Σοφία. Έπρεπε να διαβάσουμε τις σκέψεις μίας ξένης Πρωθυ-πουργου, της Ίταλίδας Τζώρτζιας Μελόνη στό τελευταίο βιβλίο της, για να συναισθανθοῦμε γιατί ή Άλωση θεωρήθηκε κομβικό γεγονός για την παγκόσμια ιστορία. Ναί, ή Μελόνη που δηλώνει χωρίς ένοχές χριστιανή στην αυτοβιογραφία της κάνει κάτι που έχει να πράξει χρόνια τώρα Έλλην Πρωθυπουργός. Αναφέρεται στον ήρωικό Κωνσταντίνο Παλαιο-λόγο!

Δέν πειράζει όμως που άγνοοῦμε. Θα μάθουμε σιγά-σιγά. Κάθε φορά που έορτάζουμε έναν Κωνσταντίνο και μία Δέσποινα, τό Βυζάντιο τιμοῦμε. Κάθε φορά που έπισκεπτόμαστε την Μονή Τιμίου Προδρόμου στις Σέρρες, που ἦταν θέρετρο αυτοκρατόρων, τό Βυζάντιο τιμοῦμε. Κάθε

φορά πού έπισκεπτόμαστε Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί διαβάζουμε χρυσόβουλα ἢ βλέπουμε σωζόμενες στολές αὐτοκρατόρων, στό Βυζάντιο ὑποκλινόμαστε. Κάθε φορά πού πᾶμε στόν Μυστρά, στόν χῶρο πού ἐστέφθη αὐτοκράτωρ ὁ Παλαιολόγος, στό Βυζάντιο βρισκόμαστε. Καί κάθε φορά πού βλέπουμε τό βίντεο τῆς συγγνώμης τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο γιά τίς ληστεῖες τῶν Λατίνων στήν πρώτη ἄλωση τοῦ 1204, τό Βυζάντιο ἀκτινοβολεῖ.

Ἀνάμεσα στό ἀτομικό καί τό παγκόσμιο μεσολαβεῖ πάντα τό ἐθνικό. Τό ἐθνικό εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κόσμου. Τό Βυζάντιο εἶναι λοιπόν ἐδῶ. Ἐμεῖς ποῦ εἴμαστε; Εἶναι τό ἐρώτημα. Ἡ Ἑλένη Ἀρβελέρ ἔχει καταγγεῖλει ὅτι «βάλαμε τό Βυζάντιο σέ παρένθεση. 1000 χρόνια σέ παρένθεση. Ξέρετε καμμιά ἄλλη αὐτοκρατορία νά ἔχει ζήσει χίλια χρόνια;». Ὁ Ἐλύτης γρά-φει: «Ὅταν μπαίνω σέ ἓνα ἐρημοκλῆσι καί βλέπω σβησμένες τίς τοιχογραφίες, νιώθω βυζαντινός. Σά νά ἦταν τό σόι μου».

Σέ αὐτό τό σημεῖο, ἀπό τήν φάση τῆς αὐτοπεποίθησης, ἐπιτρέψτε μου νά ἀνοίξω τήν εἰκόνα: Καλό τό παρελθόν, ἀλλά ἄς εἰσέλθουμε στήν φάση τοῦ ἀναστοχασμοῦ. Διότι διαβάζοντας καί πάλι τήν ἱστορία γιά νά θυμηθοῦμε πῶς «Ἐάλω ἡ Πόλις», διαπιστώνουμε ἔντρομοι ὅτι τά λάθη τοῦ 1204, τοῦ 1453, τοῦ 1922 στήν Σμύρνη, τοῦ 1974 στήν Κύπρο, τοῦ 1996 στά Ἰμια, ἔχουν κοινό παρονομαστή: Τά κάστρα πέφτουν ἀπό μέσα. Ἔτσι εἶναι ὅμως ἡ ἱστορία μας. Μιά ὑπόθεση λαθῶν. Τό μόνο πού μένει μετά ἀπό κάθε τραγωδία εἶναι ἓνας ἠγέτης πού ἔχει πεῖ «Ὅχι».

Χρήσιμο ἱστορικό «Ὅχι». Γιατί πάνω στό «Ὅχι» τοῦ Κωνσταντίνου στό αἶτημα τοῦ Μωάμεθ νά παραδώσει τήν πόλη, πάνω στό «Ὅχι» τοῦ Παύλου Μελά στήν Μακεδονία, πάνω στό «Ὅχι» τῶν καλογέρων στό Κούγκι, πάνω στό «Ὅχι» τοῦ Μεταξά στόν Μουσσολίни, πάνω στό «Ὅχι» τοῦ Παλληκαρίδη στήν Κύπρο, στηρίχθηκαν ὅλες οἱ ἐπόμενες γενιές γιά νά πᾶνε τήν πατρίδα μας παρακάτω. Χάρη σέ αὐτά τά «ὄχι» συνέχισε νά ἀνάβει τό κερί. Τό «Ὅχι» τοῦ Παλαιολόγου στόν Μωάμεθ καταξίωσε τήν αὐτοκρατορία στους αἰῶνες. Σκέφτεστε τί ἄποψη θά εἶχαμε γιά τό Βυζάντιο ἂν ὁ Παλαιολόγος εἶχε πεῖ «ναί»;

Καί ἔρχομαι τώρα στά δύσκολα. Τό κερί τρεμοπαίζει τά τελευταῖα εἴκοσι χρόνια, ἀγαπητοί φίλοι. Καί ἂν δέν ἔχει σβῆσει μέχρι στιγμῆς, αὐτό

ὀφείλεται στὸν Θεὸ τῆς Ἑλλάδος. Γιά πόσο ὅμως θά συνεχίσει νά ἀνάβει καί νά φωτίζει τό δωμάτιο;

Συνηθίζω νά λέω ὅτι ὁ ἀντίπαλός μας δέν εἶναι ἀπέναντι. Λάθος ἂν νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀπέναντι! Εἶναι μέσα στίς γραμμές μας, καί μιᾶ ἑλληνικά. Συνηθίζω νά λέω ὅτι ὁ μικροελλαδισμός εἶναι ὁ ἐχθρός μας. Τό δόγμα, πῶς «τόσοι εἴμαστε, αὐτά μποροῦμε νά πάρουμε, δέν κάνουμε γιά παραπάνω.» Ἡ κερκόπορτα ἔχει ἀνοίξει καιρό τώρα μέσα στό ἔδαφός μας, ὕπουλα. Στίς κυβερνήσεις, στά κόμματα, στό βαθύ κράτος, στίς τηλεοράσεις, στά σχολεῖα, στά πανεπιστήμια, σέ κλειστές λέσχες, στό διαδίκτυο, ἀκόμη καί στήν Ἐκκλησία. Κατασκευάζεται νέος λαός, ἀγαπητοί. Λαός κυνικός.

Λαός πού διαγράφει τήν ἱστορική του ταυτότητα καί δέν σαλεύει ὅταν οἱ γείτονες βαπτίζουν τό Αἰγαῖο TurkAegean, οἱ Σκοπιανοί διδάσκουν τήν «μακεδονική γλῶσσα» στήν Μακεδονία μας, ὑπουργοί παραιτοῦνται ἀπό τίς γερμανικές ἀποζημιώσεις, ὑπουργεῖα λένε ὅτι εἶναι προαιρετικός ὁ ἑορτασμός τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῆς Ποντιακῆς Γενοκτονίας. Ὑπάρχει ἓνα νέο αἶτημα: νά ξεχάσουμε ποιοί εἴμαστε!

Κατασκευάζεται μέσα ἀπό τά κινητά καί τά ἐπιδόματα, ἓνας νέος λαός πού ἐνδίδει στήν ὕλη. «Πούλα, ἀρκεῖ νά μοῦ ἐξασφαλίζεις τήν ἐπιβίωσή μου» εἶναι τό νέο δόγμα πού ἐνσταλάζουν στά μυαλά τῶν νέων Ἑλλήνων. Στούς Ἀμπελοκήπους φιγουράρει καιρό τώρα πάνω σέ μιά πολυκατοικία τό σύνθημα «δέν πολεμάμε γιά καμμία πατρίδα», καί δέν τό ἔχει σβῆσει κανείς. Κάθε πρωί παρακολουθοῦμε στήν τηλεόραση ἐπί ἡμίωρο τά «Νέα τοῦ Σουλτάνου» γιά νά συνηθίζουμε στήν ἰδέα, ὅτι εἴμαστε ἐπαρχία του! Σέ Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἡ καθηγήτρια δίδαξε στά παιδιά τήν περασμένη ἐβδομάδα ὅτι ἡ ἐπέκταση τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων στά 12 μίλια εἶναι ἀπαραδέκτη, γιατί μετατρέπει τό Αἰγαῖο σέ κλειστή λίμνη. Δίδαξε τό τουρκικό ἐπιχείρημα, δηλαδή. Σέ κλειστή σύσκεψη παρουσίασης βιβλίου σέ Λέσχη τῶν Ἀθηνῶν οἱ διαμορφωτές κοινῆς γνώμης ἐξέφρασαν τήν ἄποψη, ὅτι θά τά χάσουμε ὅλα στήν Χάγη καί ὅτι πρέπει ἀπό τώρα νά ἐτοιμάζουμε τόν κατάλογο τῆς ἡττας γιά νά προετοιμαστεῖ ὁ λαός. Ἦμουν αὐτήκοος μάρτυς. Στά σχολι-κά βιβλία τά νέα παιδιά διαβάζουν ἀπίθανα πράγματα γιά τόν Μέγαν Ἀλέξανδρο καί τήν Κοκκινοσκουφίτσα, πού ἔχουν ὡς στόχο τήν διακωμώδηση τοῦ

στρατηλάτη μας. Στόν δημόσιο διάλογο χλευάζεται τό μυστήριο τῆς Θείας Κοινωνίας καί οἱ ἱερεῖς σύρονται κατηγορούμενοι στά δικαστήρια. Ἡ Ἐκκλησία μας καταδιώκει τά μοναστήρια, χάρη στά ὁποῖα ἐπέζησε τό βυζαντινό κράτος καί προσπαθεῖ νά βάλει χέρι στά οἰκονομικά τους. Ἐνῶ γιά τήν Συνθήκη τῶν Πρεσπῶν, σέ κεντρικό επίπεδο, δέν ἔβγαλε λέξη.

Στήν πραγματικότητα, ἐπιδιώκεται νά συντριβοῦν καί οἱ τελευταῖοι φάροι πνευματικῆς ἀντιστάσεως. Ἡ ὑποταγή γίνεται ὕπουλα, ἀθόρυβα, ἀπό μέσα. Μέ στόχο νά ἐκχωρήσουμε ἐπικράτεια, ἐναέριο χῶρο καί θάλασσα σέ πρώτη φάση χωρίς νά πέσει κανονιά. Στήν πραγματικότητα ἔχουμε ἤδη παραδοθεῖ. Κάπως ἔτσι σήμερα θεωρεῖται ἀπολύτως φυσιολογικό νά ἐγκαταλείπουμε τούς ἀδελφούς μας Κυπρίους ἀπό τόν Διεθνή Ναυτιλιακό Ὄργανισμό, ὅπου ἡ Ἑλλάς θά ψηφίσει τουρκική ὑποψηφιότητα, μέχρι τήν Eurovision. Κάπως ἔτσι ἐγκαταλείπουμε στεγνά τούς ἀδελφούς μας Βορειοηπειρῶτες. Τήν ὥρα πού οἱ γείτονες ἐτοιμάζονται νά τούς ἀρπάξουν τίς περιουσίες καί φυλακίζουν τίς ἡγεσίες τους, ἐμεῖς, ἡ Ἑλλάς, ἡ πρεσβεία μας στά Τίρανα, διοργανώνει συναυλίες πολιτισμοῦ!

Κάπως ἔτσι γυρνᾶμε τήν πλάτη στους ἀδελφούς μας Σέρβους γιά νά κάνουμε τούς ἱπποκόμους τρίτων στά Βαλκάνια. Στήν οὐσία, ἂν δέν τό ἔχουμε καταλάβει, ἡ Ἑλλάς ὅπως καί τό Βυζάντιο καταρρέει ἀργά ἀλλά σταθερά ὡς ἐνιαία ἐθνική ὄντοτητα. Μειώνεται ὁ γηγενῆς πληθυσμός, αὐξάνονται οἱ μειονότητες, περιθωριοποιεῖται ἡ θρησκεία, καταστρέφεται μέ τά greeklish ἢ γλῶσσα. Τό μέγα ἐρώτημα λοιπόν μετά ταῦτα εἶναι τό ἐξῆς: Ἐμεῖς, οἱ κληρονόμοι τοῦ Μείζονος Ἑλληνισμοῦ, μιᾶς αὐτοκρατορίας πολιτισμοῦ αἰώνων, τί κάνουμε γιά νά μείνει τό κερὶ ἀναμμένο; Τί κάνουμε γιά νά μὴν σβῆσει; Εἰς ὅ,τι μέ ἀφορᾶ, εἰς ὅ,τι μᾶς ἀφορᾶ, πάντα θά θυμᾶμαι τά λόγια τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, παραμονή τῆς Ἀλώσεως: "Ἄν κάνουμε ὅσα πρέπει, τότε «ἴσως ἀποφύγουμε τήν δίκαια τιμωρία τοῦ Θεοῦ πού ἐπικρέμαται πάνω ἀπό τά κεφάλια μας!».

Πηγή : <https://www.estianews.gr/>